

Ἐξω λοιπόν, μαχαίραρε, κομπούραρε, πιστόλαρε...
 ἔλθ', κορδονκρούμαρε, πήρε βοριάς κι ἀμόλαρε.

Βάστα, πατρις, μὴ ναυτιζέ,
 μὲ τῶν κομμάτων τὸν πυρὸν
 φυγάδευσε τὰς στρατιάς
 τῶν νέων Μήδων καὶ Περσῶν.

Φ. — Μ' ἔχει πιάσει νέα λύσσα καὶ κυλιέμαι μὲς 'στὸ χῶμα...
 ρίψασπις γιὰ τὴν πατρίδα, μὲ θυσία γιὰ τὸ κόμμα.
 Ἡ πατρις εἶν' ἓκ πρᾶγμα σὺν τῷ λῆς ἀρηρημένο
 κι' ἡ κοιλιά συγκεκριμένο.

Τὴν πατρίδα δὲν τὴν βλέπει, ἀλλὰ τὴν κοιλιά τὴν πιάνει,
 καὶ τὴν τρίβει καὶ τὴν τρίβει καὶ στιγμὴ δὲν τὴν ξεχνάει.

Κι' ὅταν νῆσις ἀπομῆνε,
 τότε μόνον τὴν πατρίδα
 τὴν προτάσσει ὡς ἀπίδα
 τῆς κοιλιάς τῆς πεινασμένης.

Τὰ χέρια τῶν κτυπᾶνε
καὶ 'στὸ Κορδὸν πᾶνε.

Φ. — Ἀκούσατε πῶς ὀμιλεῖ κι' ὁ τρομερὸς Λεβιδάρος,
 κι' ὅποιος μ' αὐτὸν δὲν συμφωνεῖ τὸν τρώει μαῦρος φιδάρος.

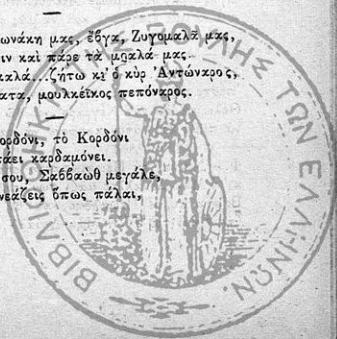
Γεγά σου, κύρ Νικολάκη μας, γεγά σου, κύρ Νικολῆ μας,
 καὶ φίλησέ μας φλογερά καὶ δέξου τὸ φιλι μας.

II. —

Καραμπούραρε Νικόλα,
 'στὸς μικτοὺς φωτιά καὶ φλόα,
 καὶ φραντίσέ μας ἄλλοι μὲ τοὺς λόγους τοὺς μεγάλους
 νὰ τακίσαμε φρονήρεις τοῦ Μικτοῦ τοὺς ἀντιπάλους.
 Ἐνθυμήσου, Νικολάκη, τὰς ἐξάμεις σου τὰς πρώτες,
 'πὲς τοὺς ξένους, Μαμελούκους, δολοφόνους καὶ προδοτ' ας,
 ποὺ δὲν σ' ἄρῃσαν 'στὰ χρόνια τῆς πολεμικῆς μακίας
 μέγας κύριος νὰ γίνης πάσης γῆς Καραμπουρνίς.
 Νικολάκη μου, σὲ θέλω... νὰ κτυπήσης 'στὰ γερά
 καὶ τὸ πᾶν νὰ βομβαρδίσης δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Φ. — Ἐβγα, κύρ Ἀντωνάκη μας, ἔβγα, Ζυγαμαλά μας,
 καὶ φέρε μας εἰς ἐξάσιν καὶ πήρε τὰ μεγάλα μας.
 Καὶ σὺ τὰ λῆς πολὺ κλάω... ζήτω κι' ὁ κύρ Ἀντωνάρος,
 τὰ λόγια του γλυκύτερα, μουλκεϊκὸς πεπόνκρος.

Τὸ Κορδὸν, τὸ Κορδὸν
 ἔσο πάει καρδαμάνει.
 Γεγά σου, Σαββάωδ μεγάλε,
 ποὺ νεάζεις ὅπως πάλαι,

καὶ σὺν Ρήγας μας σπαθὶ μὲ καμάρι καὶ μὲ πάσο
εἰς τὴ Σύρα μὴ χερὰ πῆγες καὶ ἤλθες μὲ τὸν Ἄσοο.

Βασιμαδάκῃδες σ' ἐπῆραν καὶ Λαδοπούλοι κλεινοί,
Συριακοὶ καὶ Συρικοί,
καὶ σ' ἐπῆγαν ἄρον ἄρον καὶ ἴσθης δὸ μεγάλας Σύρας,
ποῦ τὸν πάλαι Φερκευδὴ τὸν ἐπέθαναν ἢ ψεῖραις.

Τὶ πομπώδης τελετὴ!
κωνοκίων βρονταὶ καὶ κρότοι,
ζαχαράτα, κωμερετί,
καὶ ὀλοένα φαγοπότι,
τοῦ Βιτάλη προσηφηνίσεις,
χειροφιλήμα θερμῶν,
καὶ μυρία συγινίσεις
τοῦ πατρὸς τῶν οἰκτιρῶν.

Π. — Ἡ δὲ γλώσσ σου καὶ πάλιν ἀνεκινήσεις ἐξιστόρει,
λόγοι δ' ἤχησαν τρανοί,
μὲ κριμῶσοι Συριακοί,
ποῦ ἴσθης τοῖσπι τὸ συμφέρον εἶναι μάνικας καὶ μακρόται,
ἀνταπῆνθησαν βρονταί: «μὰς τὰ λές πολὺ καλὰ,
πλὴν ἴσθ Σύρα θάβγη πρώτος ὅποιος δώση πρὸ πολλὰ».

Καλῶς ἦλθες, Θεοδωρῆ, λουκουμῶν βαπτῆς κουτί,
τίναξε τῆς ραβορίταις γιὰ νὰ πῆσουν κωμερετί.
Μὲ τὸν Ἄσοο ἴπγες καὶ ἤλθες, ὁ δὲ πόντος ἐμυκῆτο
καὶ ἦτον βλος ἄνω κάτω,
καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων εἰς τὸν τόσον κλονισμὸν
ἐκάναν πολλὰς ρουκέτας γιὰ τὰς νίκας τῶν θεσμῶν,
μὰ δὲν εἶπαν καὶ γιὰ σὲ πὼς ἐκλείσθης ἴσθην κοκέτα
καὶ πὼς ἐρρίζες καμμά πολυτάραχη ρουκέτα.

Φ. — Στάεις ντοῖρος ὁ παππούλης, καὶ ἂν ἡ θάλασσα φουσκῶνῃ,
πρῆμα μ' ἔλους τοὺς ἀνέμους ἔκαπαί το Ἰορδόνι,
καὶ ἴσθου γέρον τὴν πακοῦκα
γράφει καθημέρι φουρτοῦκα.

Καλῶς ἦλθες, Θεοδωρῆ, μὲ τὸν Ἄσοο τὸ ζερφερί,
καὶ ἂν λουκουμῆ Συριανὰ γιὰ τοὺς φίλους ἔχεις φέρει,
δοσε, μπάμπια, καὶ σ' ἐμάς γιὰ τὴ νεώσωμε τὴν γλύκα,
καὶ γλυκὺς ἐν τῷ χαλβῆ καὶ ἐν τῷ λουκουμῶ νίκα.

Ἦσαν καὶ ἴσθον Μικτὸ μὲ βῆμα πηδηκτὸ.

Φ. — Ζήτω, παιδιᾶ, καὶ τοῦ Μικτοῦ... μωρὲ γιὰ κῦττα
[σπήταρος...]
Ζήτ' ὁ Παππαγεώργιος, Ζήτω καὶ ὁ Φλογαίταρος.
Βγῆτε καὶ σὰς, μωρὲ Μικτοί, πολλὰ νὰ ρητορέψετε
καὶ νὰ μὰς ἐρεθίσετε καὶ νὰ μὰς ἀγριέψετε.

Π. — Ἄς πιτοῦσιν τὰ μωῖτρα μας καὶ τοῦ Μικτοῦ τὰ
[σάλια,
'πέστε μας νὰ τσακίσωμε τῶν ἄλλων τὰ κεφάλια.
Θέλω νὰ ἴδω τὸν Νέγγαρο, νὰ ἴδω καὶ τὸν Ρεσίναρο,
θὰ πῆμα καὶ ἴσθον κερφερέ νὰ παίζωμε κοντσίναρο.

Φ. — Νὰ καὶ τὰ Πειραιωτάκια ἴσθον Μικτοῦ μας τὸ κονάκι
καὶ ὁ Μάκ-Δούκλιος μαζὶ τῶν, ποῦ τὸν λένε καὶ Τζωνάκι.
Βάστα με, ρὲ Περικλέτο, καὶ θὰ βγάλω τὴν κωμπουρα,
ζήτω καὶ τοῦ Τζῶν Μάκ-Δούκλι, ζήτω καὶ τοῦ Τζῶν
[Τζαμουρά.

Π. — Κόνταρε Θεοτόκαρε, πρόβαλε ἴσθον μπαλκόναρο
καὶ ψάλε τὸν Κορδονάρο.
'Μίλησε, Τζῶτζαρε, καὶ σὺ μὲ τόνον θηριώδη,
ποῦ νὰ χαρῆς τὴ γόβα σου καὶ τὸ χυτὸ σου πόδι.

Φ. — Βγάλε μὴ τὴν σκαρπινάρα
καὶ κωνήγ' ἀπὸ κοντὰ
τὴν κυρία Κορδονάρα
νὰ τὴν κάνης ντὰ καὶ ντὰ.

Ἦσαν καὶ ἴσθου Δραγοῦμη τὸ σαλόνη, ὅπου μὲ τὴν ἐλῆγ καὶ Δάφνης κλώνοι.

Φ. — Πῶ! πῶ! καὶ ἔδω τί χαλασμός, λαός, ἀνεμοδούραρος,
ἐλθοδονομοσάραρος, ψηλοκαπελκιδούραρος.
Θέλω τὸν Βεζανήδωρο τὸν Σόταρο ν' ἀκούσω,
μὰ καὶ τὸν Χρηστογέδρο, γιὰ νὰ τοὺς ἀντικρούσω.
Βαρῶτε καὶ σὰς ἐργα, γαῖα ποὺ μιχτήρω,
καὶ τῶν τριῶν συνδουκῶν ζήτω καὶ κόνταρε ζήτω.

'Απὸ τοὺς τρεῖς δὲν ζερόμε σὲ ποῖον νὰ σταματήσωμε,
μὰ τώρα, Περικλέταρε, παρὰ τὰ τὸν Δραγοῦμαρο,
καὶ ἔμπρὸς τὸν Καλλησπέαρο νὰ πῆμε ν' ἀπαντήσωμε,
ποῦ πρὶν νὰ γίνουσι ἐλοῦσι τὸν μῦκισμα μὲ φομαρο.

'Αμέσως ζήτω φωνάζε καὶ γιὰ τὸν Τιμηλῆ,
μὲγαν ἱεροκήρικα, ποῦ θεϊκὰ μιλεῖ.
Τρεῖς ζήτω καὶ ὁ Τιμηλάρο, ποῦ τῆς ψυχῆς θὰ γιάνη,
καὶ ἂν ἀπρησθῆ καὶ ὁ Τιμηλῆς,
αὐτὸς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
σὺν ἐκκλησίαις ἔμειναν βεδάκιος θὰ τὸ κόνη.

Καὶ τώρα, Περικλέταρε, γενναίε τὸν γενναίον,
ψάλωμε τὸν Θεοκλήτο, Μητροπολίτην νέον,
ἱεροφάντην ἄξιον, τὰ μέλιστα χρυσῶν,
καὶ εἰς ὅλους ἀρεστόν,
ἔς δεηθῶμεν δὲ θερμῶς μετὰ παντός πολίτου
αὐτοῦ τοῦ Θεοκλήτου
τοὺς ἀμυγῆς καὶ τοὺς μικοῦς καλὰ νὰ τοὺς διαβάση
καὶ νὰ τοὺς πῆ μαζὶ ἡμέλας: ἀμὴν καὶ εἰρήνη πᾶσι.

(Εἶπε, καὶ ὁ Περικλέταρος μὰς μακροκουρῶρ ἀρπάζει
καὶ δένει τὸν Φασούλαρο καὶ τὸν κοφουμοσίζει,
μὰ καὶ ὁ Φασούλαρος ὄρμη μ' ἔναν παλαιοπορφεύκαρο
ἴσθον ζυλίνο του σύντροφο, Ρομῆν τεληροψέκαρο.)

'Ἰσθον ὄρμον τοῦ Σταδιοῦ καὶ αὐξων εἰκοσιτρία,
κατάρωτος καὶ μέγας καὶ ἔλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικῶς
καὶ ἔμποροραπτικῶς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπακιοάννου,
ποῦ ἴγνωση τὸ γουστο κάθε πρωτεουσιζάνου.
Αὐτὸς δὲ φέρνει κῦπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
τὸ κῦπταιν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεῖθ' ἴδική του,
καὶ ἔχει πελάτας τόσους κατενθουσιασμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
Καὶ τρέχουν ἐλεγκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοένα,
καὶ κόψε με καὶ ῥάψε με καὶ ῥάψε με,
καὶ κάνα με καθάραι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πῆση
ἴσθου Γεωργίη τὴν ψαλλίδα, ἴσθου Γεωργίη τὴν βελόνα,
καὶ αὐτὴν ὑπερψοῦσε καὶ νῦν καὶ ἴσθον αἰῶνα.